

Літературно-мистецька сторінка

Забуті у поштовій скриньці Бога...

Іванна ДРОБИНА народилась у с.Здовбиця на Рівненщині. Закінчила місцеву ЗОШ. Нині — студентка спеціальності «Англійська філологія»

нашої академії. Захоплюється грою на укулеле (гавайська гітара), вокалом, літературою. З 15-річного віку почала писати вірші, в основному філософського змісту. Мріє стати перекладачем, подорожувати по світу і писати поезії.

Іванна ДРОБИНА

Здіймались наші руки догори:
Від щастя так хотілося літати!
В очах твоїх-моїх вогонь горів —
Цій миті не хотілося минати.

Мій друже, сонце, МИ сьогодні вільні!
МИ йдемо відкривати нові землі!
МИ юні, божевільні і веселі!
І МИ пройдемо разом цей шлях буремний!

Нестримно й швидко плинуть час,
Та МИ йому з тобою не підвладні.
Ніщо у світі не зупинить нас,
Бо МИ йдемо. МИ не пасемо задніх.

Забувай мене більше щоразу, як бачиш.
Не дивись мені в очі — вони повні відчаю.
Зрозумій, ти невірний мене тлумачиш:
Я не та вже... Забудь, заміни мене іншою.

Витри з пам'яті й добрі про мене всі спогади.
Я не та! Не картай лиш себе. Це ж бо марно.
Пам'ятай, що ти маєш одну лише молодість.
Ти на мене не трать її, як я, бездарно.

Я пробачаю тобі, Життя,
Я не тримаю зла на Всесвіт.
Я не в образі за втечі, за дзвінки вдосвіта,
За незакінчені речення,
За сигаретний дим у громадських місцях,
За sms без відповіді, за літом плечі спечені.
За завершені долі таких любих людей,
За передчасні смерті та зречення,
І часом за холод гуртожитських батарей,

Я пробачаю тобі без заперечення.
Просто, я знала, що від початку приречена.

Я прийму твою екзекуцію гордо
І не рятуватимусь втечею.
Я не боюся. Я сильна і, може,
Це не зовсім зараз доречно,

Та ти понівечене, переперчене
Та пересолене дуже дешевими спеціями.
Я знаю: у цьому провина моя (це ж логічно),
Ми з тобою руйнуємо один одного,
Тому прошу, вибач мені, Життя,
Ти ж знаєш: це в нас із тобою хронічне...

Чекала весни, як на ліки смертельно хворий!
Люди казали, що з нею прийде любов.
Вони говорили, що скоро все буде добре, —
Невідомі... на вушко... пошепки...
перед сном...

Я чула, що знову прокинеться кволі дерева,
Такі ж, як і люди, що послули глибоко в собі;
Тяжко простягнути слабкі віти-руки до неба
І проведуть всю весну у щирій мольбі.

Та прийшла Вона. Можна радіти? Доволі!
Так, навесні легше, правди нікуди діти.
Та чи багато змінить тая весна надворі,
Як в душі все одно не цвітуть уже квіти?

Ти посміхайся мені, що би там не було.
Не втрачай ту живу іскру в очах твоїх.
Не зважай на людей, на їх нищість, зло.
І тоді весь світ — для нас двох. Тоді

МИ для них не станемо сірим тлом.
МИ з тобою — один безцінний пейзаж.
Таких вже не буде і ще не було:
МИ для світу цього — живий крестраж.

І якщо мені хтось скаже, що душі немає,
Що магії не існує, а люди пішли від мавп,
Що кохання — міф, а ліс вночі не співає,
І це просто вітер, а не диво-шепіт трав, —
Я мовчки піду. Я не стану нічого казати,
Я просто не хочу нічого нікому доводити,
Бо їм треба лише аргументи і факти,
Ті факти я запросто можу на нуль помножити!

Ви можете сміло сказати, що це брудня,
Що я просто мале дитя, сліпо вірю в казки.
Та геї, скептики, хто ж там каже щодня,
Що ключі від авта заховали домовички?

Занадто мало дощу...
Треба більше!
Я ж бо хочу змокнути
І зайти на чай.
Ти чекаєш мене,
Мій любий?
Скоро піде дощ,
Зачекай...
Ми влаштуємо
В твоєму будинку
Власний теплий
І затишний Рай.
Загорнувшись
В обійми любові,
Будем пити
Квітковий чай.

Роман ЛЕВАНДОВСЬКИЙ — корінний кременчанин, випускник місцевого ліцею ім.Уласа Самчука, Кременецького гуманітарно-педагогічного інституту ім. Тараса Шевченка та магістратури Відкритого міжнародного університету розвитку людини «Україна».

Поет, художник, музикант, виконавець власних пісень. Свої твори друкував у районних періодичних виданнях і поетичних збірках «Первоцвіт», «Злет», «Ломикамінь», «Курін», літературно-художньому виданні «Слово про Кременець», в обласній газеті «Свобода» та літературному альманасі «Подільська толока». У 2005 році вийшла друком авторська збірка поезії та прози «О серце, де ти?». А нещодавно молодий поет презентував другу поетичну добірку «CINEMA», де яскраво виражає велику прихильність як до кіномистецтва, так і до життя взагалі.

Роман ЛЕВАНДОВСЬКИЙ

Ностальгія

Де вгорі, на відстані гріха від тебе,
Міцно вкручені зірки-шурпи,
Два клопоті розірваного кимось неба
Біле сонце зварює до купи.
Де алхіміки за лічені хвилини
Знову змішують річки з морями,
Там залатані словами чесними хмарини
Місто пробиває димарями.

Де на тебе завтра пальцем хтось покаже,
Злякано не дивлячись ув очі,
Там по лініях майбутнє твого дня розкаже
Сивий дід, зникаючий щоночі.
Де всі образи на витоптаній сцені,
Наче негативи фотоплівки,
Там хлопчисько вигрібає попіл із кишені,
Що лишився від його домівки.

Де всім перебігає стежка
Чорний кіт без імені й посади,
Там збирається, щоб грати в орла і решку,
Натовп на трухляві барикади.
Де живемо й ми в якусь чудну епоху,
У свободу граючись та війни,
Там і лишилось, набравши
в оберемок моху,
Щоб на ньому виспатись спокійно.

Бандероль

Ми запакуюємо себе у бандероль
Й не вказуємо при цьому адресата,
А бандероль кодуємо на пароль,
Котрий пізніше не зможемо згадати.
Віддати все й лишитися з нічим,
Зробити щось і бути ні при чому,
Аби пройти в коробці Крим і Рим
З бажанням не вертатися додому.
Одному випадку довіривши свій шлях,
У мріях про дорогу в невідомість
Одні із нас проводять час у снах,
Списавши все на втрачену свідомість.
Натомість інші голосно шумлять.
Кричать, радіють, лиш би не сидіти,
Танцюють сальсо, будять тих, що сплять, —
Наївні діти втраченого літа.
Розбите серце в когось кимось там іще
До сліз гірких в закритій бандеролі.
Тим холодно, а іншим аж пече.
Одним несолодко, а іншим мало солі.
Доволі складно витримати їх
Всім тим, у кого нерви не залізни,
Хто ладен дати кожному під дих,
Аби не слухати розмови гіркослізні.
Ми різні всі! Ми всі в очікуванні див,
В очікуванні просто результату,
В очікуванні просто і без слів,
Чи не чекаємо: легше ж дрейфувати
Й шукати правду, хто тут головний,
В підлеглих грати, грати в нову еру.
Ніхто ж не бачить нас зі сторони
За шаром пакувального паперу.
Венера? Марс? Плутон? Куди нас занесе?
В які світи? І на які планети?

Куди потрапить завтра «наше все»?
Про що новини у чужих газетах?
В лабетах власних everyday and more,
Віддавши все і не отримавши нічого,
Ми й досі в Бандеролі сидимо,
Забуті у поштовій скриньці Бога...

31 травня

Поїзд «Небо-Земля».

Сіра станція злив.
Розпочався з нуля
Відлік згайаних днів.
У вагоні когось
Залишаю чомусь,
Знову щось не зійшлося —
Зрозуміти боюсь.
Обривається сон,
Кругом йде голова,
У холодний полон
Потрапляють слова.
Зупиняється пульс,
Настрій загнано в кут,
У болоті загруз —
Не змивається бруд.
Розлітається світ,
Розсипається дім,
В серце втиснуто слід
Черевиком важким.
Не минає ця ніч,
Зорі вперто мовчать,
А на них зусібів
Люті грози кричать.
Спокій злякано зник,
А із ним апетит,
Я немов материк,
Що востає у лід.
Світло гасить себе,
Тихий плач допізна —
У пустому купе
Помирала весна...

...І день згорів...

...і день згорів, як зламаний сірник,
І я лягаю в ліжку з самотою,
І тихо повертаюся набік,
І подумки прощаюся з тобою...
...і ніч також, немов сірник, згорить,
І місяць буде втомлено ховатись,
І ти прокинешся у цю ранкову мить,
Щоб подумки зі мною привітатись...

SMS

Мені тебе будити так не хочеться!
Твій сон — це щось тендітне й невловиме,

Мов замок, побудований в пісочниці
У час дощів із блискавками злими.

Пробач за те, що сон не додивилася
І читаєш все це сонними очима.
Так хочеться, щоб й ти мені наснилася,
Така ж тендітна, ніжна й невловима.

Секрет

Тиша впирається в спину коліном.
У неї на мене підступні плани.
Ти знову не поруч, і дивним чином
На серці нові з'являються рани.
Не складені в пазл розбиті мрії
Тобою так пахнуть в моєму ліжку.
Я децю знаю: у тебе на віях
Неказані фрази кайфують нишком.

Якби

Якби речі могли говорити,
Вони говорили б, до речі, про те,
Про що говорити не зовсім до речі,
Та було би цікаво проте...